

קונטרס

קדוש השם

יעורר ויחזק את נשמות ישראל, שיקדשו שם
שמים ברבים על-ידי קיום מצוותיו ותברך
לעיני כל, ועל-ידי שילמדו תורה בפרהסייה,
ויהיו גאים ביהדותם, שהם מזרע קדש בני
הקדוש-ברוך-הוא.

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ועל-פי דברי תלמידו, מורנו
הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, אֲשֶׁר הַמְדַרְגָּה הַכִּי
עֲלִיוֹנָה, שֶׁהָאָדָם יִהְיֶה רָגִיל לֹאמַר תָּמִיד
לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ: "אֲנִי מוֹכֵן לְמִסֵּר נַפְשִׁי עַל
קְדוּשַׁת הַשֵּׁם", וְעַל-יְדֵי-זֶה מְזַדְּכֶכֶת נַפְשׁוֹ,
וְכִמּוֹ שֶׁאָמַר הָאָרִיז"ל: כְּשֶׁבֵר יִשְׂרָאֵל מוֹסֵר
אֶת נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּעֵת אוֹמְרוֹ תַחֲנוּן,
מוֹחֲלִים לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקח)

קוֹנְטֵרַס

קְדוּשַׁת הַשֵּׁם

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזַכֵּר אֶת מַעֲמַד
"קְדוּשַׁת הַשֵּׁם", שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל זָכוּ לְקַדֵּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם
בְּרַבִּים בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, אֵילוּ שֶׁעֲשׂוּעִים גָּרְמוּ לְמַעֲלָה —
אֵינן לְתֹאֵר וּלְשַׁעַר כָּלֵל, כִּי אִם הֵייתֶם יוֹדְעִים, בְּנֵי
וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, אֶת הַרְעַשׁ שֶׁל מַעֲמַד "קְדוּשַׁת הַשֵּׁם"
בְּרַבִּים, שֶׁעֲשׂוּ גִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, בְּשָׁעָה
שֶׁהִתְאַסְּפוּ רַבְבוֹת רַבְבוֹת מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְצָעְקוּ בְּיַחַד
"שִׁמְעֵה יִשְׂרָאֵל הַיְיָ הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ הַיְיָ אֶחָד, הַיְיָ מֶלֶךְ,
הַיְיָ מֶלֶךְ, הַיְיָ הַיְיָ הַיְיָ לְעוֹלָם וָעֶד"; אֵיזָה רַעַשׁ זֶה
עָשָׂה בַּשָּׁמַיִם. אִם הֵייתֶם יוֹדְעִים מַה פּוֹעֵל בַּשָּׁמַיִם,
כְּשִׁיחֻדֵי מְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ בְּרַבִּים, אֲזַי הֵייתֶם שְׂמֵחִים
וְעֲלִיזִים, וְהֵייתֶם גַּם מְצַטְרָפִים אֲלֵיהֶם, וְצוֹעְקִים
וּמְכַרְיָזִים יַחַד הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ: "שִׁמְעֵה יִשְׂרָאֵל
הַיְיָ הַיְיָ אֱלֹהֵינוּ הַיְיָ אֶחָד"; כִּי אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ מְאֹד מְאֹד
חָשׁוּב כְּשִׁיחֻדֵי אֵינוֹ מִתְבַּיֵּשׁ בְּיַהֲדוּתוֹ, אֶלָּא הוֹלֵךְ בְּרִישׁ

גְּלִי עִם זָקֵן וּפְאוֹת, עִם צִיצִית וּתְפִלִּין, אֲצִלוּ יִתְבַּרֵךְ
מְאֹד חָשׁוּב כְּשִׂיהוּדֵי שׁוֹמֵר שֶׁבֶת בְּרִישׁ גְּלִי בְּלִי בּוֹשָׁה
כָּלֵל, אֲדַרְבֵּה זֶה הַגָּאוֹן שְׁלָנוּ, עִם יִשְׂרָאֵל עִם יְחִיד
שֶׁקִּבְלוּ עַל עֲצָמָם אֶת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי, וּמְקַדְּשִׁים שְׁמוֹ
יִתְבַּרֵךְ בְּרַבִּים, עִם יִשְׂרָאֵל שׁוֹמְרִים אֶת הַשֶּׁבֶת
בְּפִרְהֶסְיָה, וְאֵינָם מְתַבְּיָשִׁים מְגוּיֵי הָאֲרָצוֹת, אֲדַרְבֵּה, זֶה
הַגָּאוֹן שְׁלָנוּ, שֶׁאֲנַחְנוּ מְאֻמִּינִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא
יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ, וְאֲנַחְנוּ מְקִימִים אֶת הַמְצֻוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, שׁוֹמְרִים שֶׁבֶת, אוֹכְלִים כָּשֶׁר, וְיֵשׁ לָנוּ מְזוּזָה
עַל פֶּתַח בֵּיתֵנוּ, מְתַעֲטְפִים בְּצִיצִית, מְתַעֲטְרִים בְּתְפִלִּין,
שׁוֹמְרִים טְהָרַת הַמְּשַׁפְּחָה, אֵיזוֹ זְכוּת זֶה שֶׁל יְהוּדֵי,
שֶׁמְקַדְּשׁ שְׁמוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּרַבִּים, אִם בְּנֵי-אָדָם הָיוּ יוֹדְעִים
מַעַלְת הַמְקַדְּשׁ שְׁמוֹ בְּרַבִּים, הָיוּ עוֹשִׂים אֶת זֹאת
בְּשִׂמְחָה. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יְלִקוּט וְאַתְחַנֵּן תַּחֲלוּ):
לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה, אֲלָא לְקַדְּשׁ אֶת שְׁמוֹ הַגָּדוֹל; כָּל מִה
שִׂיהוּדֵי עוֹשֶׂה בְּשִׁבִיל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶה קְדוֹשׁ שֵׁם
שָׁמַיִם, וּבְפָרֵט כְּשִׂמְתַּאֲסָפִים יְחַד אֲלֵפֵי אֲלֵפִים וְרַב
רְבָבוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּבִיְחַד מְמַלִּיכִים אֶת הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אֵינְכֶם יְכוֹלִים לְתַאֲר
וּלְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַשַּׁעֲשׁוּעִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְאֵיךְ
מְלֹאכִים וְשָׂרְפִים מְקַנְאִים בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, הַזּוֹכִים
לְקַדְּשׁ שְׁמוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּרַבִּים, וְהֵם — הַמְּלֹאכִים אֵינָם
זוֹכִים לָזֶה. כִּי סוּף כָּל סוּף עִם יִשְׂרָאֵל עוֹבְרִים צְרוֹת

קדוש השם

קה

ויסורים, מרירות ומכאובים, אין אדם בזה העולם שלא יעבר עליו איזה משבר, איזו צרה, איזו מרירות, ואף על-פי-כן אינו בועט ביסורים, אלא מכניע את עצמו להקדוש-ברוך-הוא, איזה קדוש שם שמים הוא זה?! איזה נחת-רוח הוא גורם להקדוש-ברוך-הוא?! כי בפשעה שעובר על האדם איזה נסיון קשה, אין לו פרנסה, שאלו היסורים הכי קשים לאדם, כמאמרם ז"ל (תנחומא משפטים): אם משים אדם את כל היסורים בכף מאזנים אחת ואת העניות בכף שניה, העניות מוכרעת. כל-כף קשה לסבל צער העניות והדחקות, החובות וכו', ואף על-פי-כן אם אין אדם בועט ביסורים, אלא מכניס את הקדוש-ברוך-הוא בתוך חיו, ובא אליו יתברך, ובוכה ומתפלל ומתחנן להקדוש-ברוך-הוא, ומבקש מאתו: "חוס וחמל עלי, חוס ורחם עלי, ותשפיע עלי שפע ברכה והצלחה בכל מעשה ידי", בני ובנותי היקרים! ה"קדוש השם" שיהודי עושה בעת כזו — אינכם יכולים לתאר ולשער; כי אם הייתם יודעים איזה "קדוש השם" נעשה בכל העולמות בפשעה שעובר עליו סבל ואינו נשבר, אלא מכניס את הקדוש-ברוך-הוא בתוך חיו הפרטיים, אזי לא הייתם נשברים, ולא הייתם נכנסים בדכאון, אדרבה! הייתם מתחזקים ולא מתיאשים, כמאמרם ז"ל (ברכות סג): כל המשתף שם שמים בצערו, כופלים לו פרנסתו; עובר

על האדם צער, אין לו אכל לאכל, אין לו לתת לעולליו מזון להשביע רעבונם, עד כדי כך עניותו, שמעברת אותו על דעתו ועל דעת קונו, ועם כל זאת מחזק עצמו, ואינו נותן לסמ"ך-מ"ם והקלפות והסטרך אחרא שישברו אותו, איזה "קדוש השם" גורם בכל העולמות! ומלאכי מעלה מתבישים ממנו, כי הם לא יכולים להראות את זאת. לזאת, בני ובנותי היקרים! אל תחלש דעתכם מכל אשר עובר עליכם, אדרבה ראו לקדש שם שמים ברבים, ותתחזקו בכל מיני אפנים שבעולם, תגלו ותפרסמו לכלם את הקדוש-ברוך-הוא, תקימו את המצוות בגאון ובגאון. ממי יש לנו להתביש?! מאלו הפרחחים?! מקמץ קטן של ערב-רב, שאינם מפסיקים לנבח יומם ולילה, ומסיתים נגד כל הקדוש לעם ישראל?! מה אנחנו צריכים להתביש?! אדרבה! עלינו להיות גאים, שאנו מאמינים באל עולם, באחד יחיד ומיוחד, זו הגאון של נשמות ישראל, שמקדשים שם שמים ברבים. חכמינו הקדושים אומרים (תנא דבי אליהו זוטא, פרק כא): ישראל קדשו את שמי שתי פעמים בכל יום, לכן אני נותן להם שכר טוב; יהודים מזכירים בערב ובבקר את שמו יתברך במסירות נפש, מכריזים קבל עם ועדה "שמע ישראל הויה הויה אלקינו הויה אחד", איזו זכות זו, כשיהודי אומר בערב ובבקר קריאת שמע, ומזכיר שם

קדוּשַׁ הַשֵּׁם

קז

שָׁמַיִם, אֵיזָה "קְדוּשַׁ הַשֵּׁם" גּוֹרֵם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כָּלָם. וּבִפְרָט כְּשֶׁמְזַכֵּיר יַחּוּד הַשֵּׁם, וּמְכוּוֹן אֶז לְמִסַּר נַפְשׁוֹ לְמַעַנּוֹ יִתְבָּרֵךְ, מוֹחֲלִים לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו, עַד שְׁאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים בְּזֵהָר הַקְדוּשׁ (ח"א קכד: וְעִין ח"ג רסז:): כָּל הַמּוֹסֵר נַפְשׁוֹ, בְּשַׁעַה שְׁאוּמֵר אֶת הַפְּסוּק "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' ה' אֵלֵינוּ ה' אֶחָד", נוֹתְנִים לוֹ אַרְבַּע-מֵאוֹת עוֹלָמוֹת, שְׁזוֹכָה לְהַכֵּיל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא; כִּי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּרָא אַרְבָּעַה עוֹלָמוֹת: עֲשִׂיָה, יִצְרָה, בְּרִיאָה, אֲצִילוֹת, שְׁכָל עוֹלָם כָּלוּל מֵעֶשֶׂר סְפִירוֹת, וְכָל סְפִירָה כָּלוּלָה מֵעֶשֶׂר, עֶשֶׂר פְּעָמִים עֶשֶׂר זֶהוּ מֵאָה; נִמְצָא, שֶׁבְּכָל עוֹלָם יֵשׁ מֵאָה סְפִירוֹת, וְאֵלוֹ הָאַרְבַּע-מֵאוֹת עוֹלָמוֹת שְׁאֲדָם זוֹכָה לָהֶם בְּשַׁעַה שְׁמוֹסֵר נַפְשׁוֹ בְּאֲמָרוֹ קְרִיאַת שְׁמַע; אִם הֵייתֶם יוֹדְעִים אֵילוֹ שְׁעֲשׂוּעִים אַתֶּם גּוֹרְמִים בְּשַׁעַה שְׁאַתֶּם אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם בְּעָרֵב וּבִבְקָר "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל", וּבִפְרָט שְׁאַתֶּם מְכוּוֹנִים אֶז לְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ בְּרַבִּים, לְמִסַּר נַפְשְׁכֶם עַל "קְדוּשַׁ הַשֵּׁם", אֵילוֹ שְׁעֲשׂוּעִים אַתֶּם גּוֹרְמִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כָּלָם, אֲזִי הֵייתֶם שְׂמֵחִים וְעֲלִיזִים תָּמִיד, וְלֹא נִשְׁבָּרִים, וְאֲדַרְבָּה! הֵייתֶם מְחֻנְכִים גַּם אֶת יְלָדֵיכֶם שִׁיקְרָאוּ קְרִיאַת שְׁמַע בְּמִסִּירוֹת נַפֶּשׁ הַכִּי גְדוּלָה. וְאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּרִכוֹת טו:): כָּל הַקּוֹרֵא קְרִיאַת שְׁמַע, וּמְדַקְדֵק בְּאוֹתֵיּוֹתֶיהָ, מְצַנְנִין לוֹ אֶת הַגִּיהֵנוּם; אִף שְׁאֲדָם עֲשִׂיָה, רַחֲמָנָא לְצַלָן, כָּל דְּבַר אָסוּר בְּזֵה הָעוֹלָם, וְצָרִיךְ לְהַכְנִס

לגהינום, השם ישמר, עם כל זאת, אם אומר בכל יום קריאת שמע, ומדקדק ומכוון לאשר אומר, אין לו גיהנום, אדרבה, ממשיך את הקדוש-ברוך-הוא עליו, ומאיר עליו הגן-עדן בעצמו. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו לקדש שם שמים ברבים, ותקראו בכל יום קריאת שמע פעמים: ערב ובקר, ותכונו למסור נפשכם על קדוש שם שמים, ואז תראו אילו שעשועים אתם גורמים בכל העולמות. ואומרים חכמינו הקדושים (שפת קיט): לא חרבה ירושלים, אלא בשביל שבטלו קריאת שמע שחרית וערבית. ואנו עדים בכל דור ודור, כשעם ישראל התאספו יחד רבבות רבבות נשמות ישראל, וצעקו יחד "שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד", "הוי"ה מלך, הוי"ה מלך, הוי"ה ימלך לעולם ועד"; איזה "קדוש השם" זה גרם בכל העולמות כלם?! איזה חן ויפי של עם ישראל, שמוכנים למסור נפשם בעבורו יתברך?! איזה עם קדוש יש להקדוש-ברוך-הוא?! לזאת, בני ובנותי היקרים! בזכות ה"קדוש השם" שנשמות ישראל הראו בשביל הקדוש-ברוך-הוא! באו כבר נוציא מאתנו את הקנאה והשנאה, ונפסיק לקנא ולשנא את שום בר ישראל, באו נפסיק לדבר לשון-הרע, רכילות וליצנות, שזה רק מסבך אותנו, ורק נותן כחות לקלפות, לסטרא אחרא ולסמ"ך-מ"ם, שמקטרגים על נשמות ישראל.

קדוש השם

קט

באו נתאחד יחד בזכות "קדוש השם" שעם ישראל עשו, ונאהב אחד את השני, ועל-ידי-זה נבטל את הערב-רב לגמרי, שלא יהיו שום פחות לטמאה להתפשט על נשמות ישראל. הגיע הזמן שנקדש שם שמים ברבים. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו להכליל לגמרי באין סוף ברוך הוא יתברך שמו, ותחדירו בעצמכם שהקדוש-ברוך-הוא מחיה ומחיה ומקיים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר זה לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, ועם ישראל מקדשים שמו יתברך בכל יום ויום, ושמו יתברך מתעלה על-ידי שעם ישראל מקדשים שמו. כי בזה שיהודי מחדיר בעצמו שהקדוש-ברוך-הוא מחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית, שבכל יום ויום נתהנה מאין יש; כי באמת הקדוש-ברוך-הוא אין סוף ברוך הוא ואין בלעדיו יתברך כלל, ועם ישראל חיים רק בגם אחד. שבעים אמות העולם רוצים לבלע אותנו כבר אלפים שנה, שהורגים, רוצחים, שורפים, חונקים וצולבים בכל מיני מיתות משנות, מיתות אכזריות את נשמות ישראל, ואף-על-פי-כן נשמות ישראל אינם זזים מהקדוש-ברוך-הוא, כלם מאמינים באין סוף ברוך הוא, זה הגם שיש לעם ישראל בכל יום ובכל שעה ובכל רגע. עם ישראל חי רק בזכות "קדוש השם", שכלנו מוכנים למסר נפשנו בשביל הקדוש-ברוך-הוא.

וזאת עלינו לגלות לעיני כל, ברגע שנפרסם את זאת
לכלם, על-ידי-זה נבטל את הסמ"ך-מ"ם המקטרג על
נשמות ישראל, נבטל את המסיתים ומדיחים, שמסיתים
את נשמות ישראל, רחמנא לצלן, לעזב את היהדות,
לחלל את השבת, לאכל טרפות ונבלות, רחמנא
לישזבן. לזאת, בזכות "קדוש השם" שנשמות ישראל
מראים להקדוש-ברוך-הוא, אז הוא עת רצון גדול
בשמים, שכלנו נשוב בתשובה שלמה. ואם יש לנו איזו
שנאה נגד יהודי שני, עלינו כבר לבקש סליחה
ולהשלים אתו, כי אצלו יתברך חשובה מאד אחדות
ואהבת ישראל. ומהי אהבת ישראל? שאני אוהב את
כל יהודי מצד הנשמה שלו, שהיא חלק אלוך ממעל;
כי בכל רגע ורגע הקדוש-ברוך-הוא מחדש את עולמו
יש מאין, ועם ישראל המאמינים בזה — רואים נסים;
כי כל אלו נשמות ישראל הקדושות, שמיום ליום
התהוותם מאין ליש, החיות האלקי נמשך עליהם בכל
יום בחיות חדשה, שהאין סוף ברוך הוא ממלא כל
עלמין — ממלא אותם. ולכן, בני ובנותי היקרים,
אומרים חכמינו הקדושים (ברכות כ.): מאי שאני
ראשונים דמתרחיש ליה ניסא, ומאי שאני אגן דלא
מתרחיש ליה ניסא; שאלו — למה בדורות הראשונים
ראו נסים נגלים, נסים פתוחים, ואנו איננו זוכים לזה?
אלא הדורות הראשונים שלפנינו, מסרו נפשם על

"קדוש השם", גלו ופרסמו את הקדוש-ברוך-הוא לכלם, ואנחנו איננו מקדשים אותו יתברך לעיני כלם. לזאת, בני ובנותי היקרים! אם אתם רוצים לראות נסים ונפלאות שעושה אתכם הקדוש-ברוך-הוא בכל יום, בכל שעה ובכל רגע, תהיו מוכנים למסור נפשכם על "קדוש השם", ובזה שיהודי מגלה שהוא יהודי, ומפרסם שהקדוש-ברוך-הוא מלא כל הארץ כבודו, ומאמין רק בהקדוש-ברוך-הוא, וחוזר בתשובה רק להקדוש-ברוך-הוא ולא לבני-אדם, בזה גורם שעשועים גדולים למעלה. פי עקר חזרה בתשובה איננה לחזור אל בני-אדם, אלא אליו יתברך, כי בני-אדם היום כאן, ומחר כבר אינם כאן. וזו צריכה להיות תכלית החזרה בתשובה — לחזור רק אל הקדוש-ברוך-הוא. וזאת מלמדנו הצדיק האמת שבדור הזה, שעקר מסירות נפש צריכים בעת התפלה, כמאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן פ'): בשעה שיהודי בא להתפלל להקדוש-ברוך-הוא, בא לו מאד קשה, כי אדם עשוי מגוף חמר עב וגס, אדם חטא ויש לו עבר מאד רע, נכשל בכל מיני עריות, בר מינו, כפי שמצוי היום, כל הטמאה והזהמה, וכמעט שאין אדם שלא נכשל, רחמנא לצלן, בפגם הברית, שזה מה שמנתק אותו מהקדוש-ברוך-הוא, מטמטם לו את הלב, מבלבל לו את המח והשכל, עד שנכנס בקשיות ובספקות על

הקדוש-ברוך-הוא, עד שנכנס בו, רחמנא לישזבן, חשך עב וגם, שאינו רואה אלקות, ואינו מרגיש אלקות, ועם כל זאת אם הוא בא לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, בא להתפלל אליו ותברך, שדבר זה בא לו במסירות נפש הכי גדולה; כי סוף כל סוף נמצא בחשך, ומוסר נפשו להתפלל אל הקדוש-ברוך-הוא, שהוא אור גדול מאד, זה נקרא "קדוש השם", ועל-ידי-זה נמשך עליו אור גדול שאין לתאר ואין לשער כלל. לזאת, בני ובנותי היקרים! אם הייתם יודעים איזה "קדוש השם" אתם עושים בפעם שאתם באים לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ושרים שירות ותשבחות לפניו ותברך, מספרים לו כל אשר מעיק לכם, הייתם מתמידים בזה מאד. אף מרב חלישות הדעת, אתם מנחים בעצבות ובדכאון וביאוש, ונדמה לכם שאין צריכים אתכם בשמים, אשר כל זה בא מהסמ"ך-מ"ם המקטרג הגדול ביותר, ומשם יונקים המסיתים והמדיחים, הערב-רב שבדורנו, אשר מחלישים את נשמות ישראל, שלא יחזרו בתשובה. עם כל זאת, הצדיק האמת מעורר את כל העולם כלו מהשנה, כמאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוה"ר, חלק א', סימן ס'), שהצדיק מעורר מהשנה; וברגע שאדם מתעורר מהשנה, שהמחין שלו מתחילים להיות דבוקים באין סוף ברוך הוא, ורואה שהנה הנה הקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו, עמנו ואצלנו, ואין שום יאוש בעולם

קדוש השם

קיג

כָּלֵל, עַל-יְדֵי-זֶה מִתְחִיל לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ. וְאֵילֹוֹ
שֶׁעָשׂוּעִים גּוֹרְמִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, בְּשָׁעָה שִׁיְהוּדִים
מְדַבְּרִים אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּשָׁעָה שֶׁבָּא אָדָם
וְשׁוֹפֵךְ נַפְשׁוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, אֵין לְתֹאֵר וּלְשַׁעַר אֶת גְּדֹל
"קְדוֹשׁ הַשֵּׁם" שְׁגוֹרֵם לְמַעְלָה. וּמִכָּל שֶׁכֵּן שִׁיְהוּדֵי נִכְנָס
לְבֵית-הַכְּנֶסֶת וּמִתְפַּלֵּל בְּצַבּוֹר, אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר
אֶת גְּדֹל הַיְחוּדִים וְהַצְּרוּפִים שְׁגוֹרֵם לְמַעְלָה, כִּי מִלְּאֲכִי
מַעְלָה אֵינָם יְכוֹלִים לְהִיּוֹת שְׁמָה, כְּמֵאֲמֵר הַבַּעַל-שֵׁם-
טוֹב הַקְּדוֹשׁ זִי"ע: כְּשֶׁמִּתְקַבְּצִים עֲשָׂרָה אַנְשִׁים, אֶף
שְׂאֵינָם עוֹשִׂים כְּלוּם, רַק מִתְקַבְּצִים יַחַד וְחוֹשְׁבִים
מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֶפְלוּ מִלְּאֶף מִיכָּאֵל אֵינוֹ יְכוֹל
לְעַמֵּד שָׁם; מִכָּל שֶׁכֵּן כְּשֶׁעֲשָׂרָה יְהוּדִים מִתְפַּלְּלִים
בְּצַבּוֹר, אֵילֹוֹ שֶׁעָשׂוּעִים גּוֹרְמִים לְמַעְלָה! כְּמֵאֲמָרָם ז"ל
(בְּרִכּוֹת ח.): אֵימְתִי עֵת רְצוֹן? בְּשָׁעָה שֶׁהַצַּבּוֹר מִתְפַּלְּלִים;
לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְהַכְּנִס לְבֵית-הַכְּנֶסֶת
עָרֵב וּבִקֵּר וּלְהִתְפַּלֵּל אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵיזָה
"קְדוֹשׁ הַשֵּׁם" זֶה גּוֹרֵם! וְכֵן בְּאֲמִצֵּעַ הַיּוֹם, בְּשָׁעָה
שֶׁעוֹבֵר עֲלֵיכֶם אֵיזָה מִשְׁבֵּר אוֹ אֵיזוֹ צָרָה, אֵל תִּפְנוּ
לְשׁוּם מִלְּאֶף, לְשׁוּם שָׂרָף, אֵלָּא לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
בְּעֲצָמוֹ, כִּי רַק הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יְכוֹל לְעֹזֵר לָכֶם. וְאִם
תִּחְדָּירוּ אֶת זֹאת בְּנַפְשְׁכֶם, אֲשֶׁר אֵין לָכֶם בְּזֶה הָעוֹלָם
אֶף אֶחָד רַק הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מִיָּד אֲתֵם נִגְאָלִים מִכָּל
הַצָּרוֹת, כִּי כָּל הַצָּרוֹת שֵׁישׁ לְבַנֵּי-אָדָם הֵן רַק כְּשִׁבוּטֵחַ

בְּבֶן-אָדָם, חוֹשֵׁב כְּאִלּוּ מִיִּשְׁהוּ יַעֲזֹר לוֹ בְּלַעֲדֵי הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא. וּבְאַמֶּת הַכֹּל דְּמִיּוֹן! כִּי (תהלים ס, יג): "שׁוּא
 תְּשׁוּעַת אָדָם", אָדָם אֵינוֹ יָכוֹל לַעֲזֹר לָכֶם, וְאָדָם לֹא
 יַעֲזֹר לָכֶם, אֵין לָכֶם אֶף אֶחָד בְּעוֹלָם, אֲלֹא הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא בְּעַצְמוֹ. וְאִם תִּחְדְּרִירוּ בְּעַצְמְכֶם יְדִיעָה זֹו, אֲזִי
 תִּהְיוּ נִגְאָלִים מִכָּל צָרוֹתֵיכֶם. וְאִם בְּאַתֶּם כָּבֹר לְהַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, וְהַתְּפַלְלָתְכֶם, וְעַדִּין לֹא נִעֲנִיתֶם — אֵל
 תִּתְיַאֲשׁוּ, אֲלֹא תִתְחַזְּקוּ וְתִתְפַּלְלוּ שׁוֹב וְשׁוֹב, עַד שֶׁתִּרְאוּ
 יְשׁוּעָה. כְּמֵאמָרָם ז"ל (בְּרִכּוֹת ל ב:): אִם רָאָה אָדָם
 שֶׁהִתְפַּלֵּל וְלֹא נִעֲנָה, יִחְזֹר וְיִתְפַּלֵּל; כִּי אֲצִלוּ יִתְבַּרַךְ
 יִקְרָה מְאֹד תְּפִלָּה, כְּשִׁיהוּדֵי מִתְפַּלֵּל לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, שְׁזֵה בְּעַצְמוֹ "קְדוֹשׁ הַשֵּׁם" גְּדוֹל, שְׁאֵינְנוּ מִתְבַּיֵּשׁ
 מֵאֶף אֶחָד בְּעוֹלָם, אֲלֹא בָּא בְּרִישׁ גְּלִי אֵלָיו יִתְבַּרַךְ
 וּמַדְבֵּר אֵלָיו, וּמִתְפַּלֵּל לְפָנָיו. וְכַף אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוֹשִׁים (תְּנַחֲוּמָא וַיֵּרָא א): אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 לְיִשְׂרָאֵל, הָיוּ זֹהִירִים בְּתִפְלָה, שְׁאֵין מִדָּה אַחֶרֶת יָפָה
 הַיְמָנָה, וְהִיא גְּדוֹלָה מִכָּל הַקְּרִבְנוֹת, וְאֶפְלוּ אֵין אָדָם
 כְּדֹאֵי לַעֲנוֹת בְּתִפְלָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִמוֹ, כִּיּוֹן שֶׁמִּתְפַּלֵּל
 וּמְרַבֵּה בְּתַחֲנוּנָיִם, אֲנִי עוֹשֶׂה חֶסֶד עִמוֹ; לְזֹאת, בְּנֵי
 וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! הִתְעוֹרְרוּ מִשְׁנֵתְכֶם! צְאוּ מִהַדְּכָאוֹן
 שְׁלָכֶם! תִּשְׁמְחוּ בְּשִׂמְחָה אֵין סוֹפִית, שְׁאַתֶּם מֵאֲמִינִים
 בּוֹ יִתְבַּרַךְ, שְׁזֵה "קְדוֹשׁ הַשֵּׁם" הַכִּי גְּדוֹל, שְׁאֶף שִׁיהוּדֵי
 עוֹבֵר עָלָיו כָּל-כָּף הַרְבֵּה צָרוֹת וְיִסוּרִים, מְרִירוֹת

קדוש השם

קטו

והרפתקאות: זה מסבן — אין לו זיווג, זה מסבן — אין לו ילדים, זה מסבן — סובל צרות ויסורים מילדים וכו' וכו', עם כל זאת אינו מתיאש, אלא מדבק עצמו באין סוף ברוך הוא, איזה "קדוש השם" גורם בכל העולמות. ודבר זה אפלו מלאכי מעלה אינם יכולים להראות, רק נשמות ישראל כאן למטה; כי כשעוברים על יהודי צרות ויסורים ומוסר נפשו על "קדוש השם", ואומר: "רבונו של עולם, אני אוהב אותך! רבונו של עולם, לא אעזב אותך בשום פנים ואופן", אינם יכולים לתאר ולשער, בני ובנותי היקרים, אילו שעשועים גורם! כי כן אמר הקדוש-ברוך-הוא: בכל צער וצער שיש להם לישראל, כביכול, אני עמהם, שנאמר: "לו צר" (תנא דבי אליהו רבה, פרק יח); להקדוש-ברוך-הוא יש צער כשיש לישראל צער. ואם עם ישראל מתחזקים בתוך היסורים; כגון, שבני-אדם סובלים סבל מהילדים, שלא נדע, או שסובלים מחלאים רעים — הם או אחד מבני משפחתם, השם ישמר, או, רחמנא לצלן, ישנם הורים שכולים שאבדו ילדיהם, אשר איזה צער ומכאוב זה?! עם כל זאת אינם מתריסים כלפי מעלה, אלא הם מצדיקים על עצמם את הדין, ונותנים תודה להקדוש-ברוך-הוא וכו'; או כשעוברים על יהודים חובות ועניות, ואינם באים בטענות ובטרוניות, אלא מודים לו יתברך,

וּשְׂמֵחִים בּו יִתְבָּרֵךְ, בְּזֶה מְקַדְּשִׁים שֵׁם שָׁמַיִם,
 וּמְמַשִּׁיכִים אֶת הַיֵּשׁ מֵאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וּמְקַבְּלִים
 חַיּוֹת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ; אֲשֶׁר זֶה מִדְּרַגַּת גְּדוּלַי מְבַחֲרֵי
 הַצְּדִיקִים, שְׁכָל-כֶּף נְכַלְלִים בְּאֵין סוּף, עַד שְׂמַגְלִים אֶת
 הַיְחוד הָעֲלִיוֹן בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כֻּלָּם, וּבְפֶרֶט בְּעוֹלָם
 הַתְּחִתּוֹן הַזֶּה, שְׁזֶה יְחודָא עֲלָאָה וְיְחודָא תַּתָּאָה; הַיְנוּ
 בְּזֶה שְׁהַצְּדִיקִים מְגַלִּים וּמְפָרְסְמִים בְּכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ,
 שֶׁהֵם מְאַמִּינִים בּו יִתְבָּרֵךְ "שִׁמְעַיִשְׂרָאֵל הוּי" הַאֲלֵקִינוּ
 הוּי" הַאֲחָד", הֵם גּוֹרְמִים יְחודָא עֲלָאָה, וּבְזֶה שְׂמַגְלִים
 אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה, הַמְּלֵא עֲבִיּוֹת וְגִסּוֹת, חֲמֻרִיּוֹת,
 קְלָפוֹת וְהַסְּתָרוֹת, וְאֵינָם מְתַבְּיָשִׁים, וּמְגַלִּים לְכֻלָּם, אֲשֶׁר
 "בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד", עַל-יְדֵי-זֶה
 גּוֹרְמִים יְחודָא תַּתָּאָה, שְׁזֶה הַיְחוד הַכִּי גְּדוֹל —
 שְׁזוֹכִים לְקִשֶׁר הָעוֹלָם הַזֶּה לְעוֹלָם הַבָּא וְהָעוֹלָם הַבָּא
 לְעוֹלָם הַזֶּה, שְׁזֶה יְחוד "קְדוּשַׁ הַשֵּׁם"; אֲשֶׁרִי הָאָדָם
 שְׂאִינוּ מְטַעֵה עֲצָמוֹ, וְאֵז זוֹכֵה לְרֵאוֹת בְּכָל רְגַע נְסִי
 נְסִים שְׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְזוֹ מִדְּרַגַּת
 הַצְּדִיקִים, הַנִּקְרָאִים מְלַמְּדִים בְּנְסִים, שְׁמוֹסְרִים נְפִשָׁם
 בְּשִׁבִיל הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלֹא בְּחִנָּם הֵם רוֹאִים נְסִים
 וּמְרֵאִים נְסִים, כִּי הֵם מוֹכֵנִים לְקַדְּשׁ עִמּוֹ בְּרַבִּים בְּכָל
 שְׁעָה וּבְכָל רְגַע. לְזֹאת, בְּנִי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִיט! מֵאֲחַר
 שְׁעָבַר עֲלֵיכֶם כָּבֵד בְּחֵיכֶם מֵה שְׁעָבַר, וְסִבְלַתֶם כָּבֵד מֵה
 שְׁסִבְלַתֶם, בֵּאוּ וְתַחֲזְרוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְהַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-

קדוש השם

ק"ז

הוא! באו ותתחזקו יחד! באו נעקר מאתנו את הקנאה והשנאה, התחרות והכבוד, הלשון הרע והליצנות! באו נתאחד יחד! ובפרט עכשו בדורותינו אלו, שזכינו — שהיה "קדוש השם" כל־כף גדול בין נשמות ישראל, שזה דורות שלא זכינו לראות "קדוש השם" כמו שהיה, שנתקבצו רבבות רבבות, וקבלו על עצמם יחודו יתברך, איזה יפי ה' זה!? איזה שבח ה' בכל העולמות כלם, וזה נותן לנו את הכח להתגבר על המסיתים והמדיחים והערב־רב, שרוצים להתגבר עלינו, וכזה הכח של מעמד "קדוש השם", שנתקבצו נשמות ישראל ביחד באהבה, והוציאו מעצמם את הגזענות, ועמדו יחד נשמות ישראל בלי שום הפרש בין שום יהודי, אלא כלם עמדו באהבה ובאחדות אחת, ופרסמו יחד, שאנו מאמינים בני מאמינים, ולא נתן לביתוסים, לצדוקים, לקראים וכו' וכו' ולשאר מיני כתות בכנוייהן השונים, כגון: הריפורמים והקונסרבטיבים, והאספסוף רשעים ארורים, הכופרים באחדותו יתברך ובתורה מן השמים, ימח שמם וזכרם, להפגס בינינו, זה נותן לנו את הדחף לחזור בתשובה שלמה, וזה מה שעוזר לנו להמשיך ולקדש שמו יתברך ברבים. וחקמינו הקדושים אומרים (סוטה לו:): יוסף הצדיק, שקדש שם שמים בסתר, זכה והוסיפו לו אות אחת משמו של הקדוש־ברוך־הוא, יהודה שקדש שם

שמים בפרהסייה, זכה ונקרא פלו על שמו של הקדוש-
ברוך-הוא; יוסף קבל אות ה' משמו של הקדוש-ברוך-
הוא, לכן נקרא (תהלים פא, ו): "עדות ביהוסף", כי קדש
שם שמים בסתר, כִּאֲשֶׁר בָּא אֵלָיו נְסִיּוֹן קָשָׁה שֶׁל
עֲבָרָה, וְהוּא מְנַע עֲצָמוֹ לֹא לַחֲטָא, בְּעֵבֹר זֶה נָתַן לוֹ
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא ה' לְהוֹסִיף לְשֵׁמוֹ, וְנִקְרָא: "יְהוֹסֵף".
יְהוּדָה מָסַר נַפְשׁוֹ בְּרַבִּים, וְקִדְּשׁ אֶת הַשֵּׁם לְעֵינַי כָּל, אֲזַי
שְׁמוֹ כָּלוּ שֵׁם הַיְיָ"ה בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ: "יְהוּדָה".
וְעַל שְׁמוֹ אֲנַחְנוּ נִקְרָאִים: "יְהוּדִים". לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתַי
הַיְיָרִים! הִגִּיעַ הַזְּמַן, שֶׁנִּקְדְּשׁ הַשֵּׁם בְּרַבִּים, וְתִהְיֶה לָנוּ
גְּאוּהַ דְקִדְשָׁה, לְהִתְגַּאוּת בְּזֶה שֶׁאֲנַחְנוּ יְהוּדִים, שֶׁאֲנַחְנוּ
יְחוּדִיִּים, וְאֵינָנוּ יְכוּלִים לְהִתְעַרֵּב עִם נְשָׁמוֹת הַגּוֹיִים,
וְלֹא כָּל הַגּוֹיִים בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּם פְּנִים וְאָפֶן; כִּי עִם
יִשְׂרָאֵל הֵם הָעַם הַנִּבְחָר, וְאֵף שֶׁהֵעֲרַב-רַב אֵינָם רוֹצִים
לְשָׁמֵעַ אֶת זֹאת, וְהַמְּסִיתִים וְהַמְּדִיחִים קָשָׁה לָהֶם לְבַלֵּעַ
אֶת זֹאת — שֶׁאֲנַחְנוּ יְהוּדִים, לֹא נִתְעַרֵּב וְלֹא נִתְבּוּלֵל
בֵּין הַגּוֹיִים בְּשׁוּם פְּנִים וְאָפֶן, אֲנַחְנוּ קִבְּלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה
בְּסִינַי, וְאָנוּ מוֹכְנִים לְמָסַר נַפְשָׁנוּ בְּשִׁבִיל הַתּוֹרָה
הַקְדוּשָׁה, אֲנַחְנוּ מוֹכְנִים לְמָסַר נַפְשָׁנוּ בְּשִׁבִיל כָּל מִצְוָה
וּמִצְוָה לֹא לְבַטְלָהּ. אֲנַחְנוּ מוֹכְנִים לְמָסַר נַפְשָׁנוּ לֹא
לְחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת בְּשׁוּם פְּנִים וְאָפֶן, כִּי הַשַּׁבָּת הִיא שְׁמוֹ
יְתִבְרַךְ, הַשַּׁבָּת הִיא עֲדוּת שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּחַר
אוֹתָנוּ מִכָּל הָאֲמוֹת. אֲנַחְנוּ עִם יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים יְהוּדִים,

קדוש השם

קיט

שְׁכוּפְרִים בְּעִבּוּדָה זָרָה וּמֵאֲמִינִים בְּאֵל אֶחָד, אֵל יָחִיד,
זֶה צְרִיף לְהִיּוֹת הַגָּאוֹן וְהַגְּאוּהָ שְׁלֵנוּ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי
הַיְקָרִים! בָּאוּ וּתְקַדְּשׁוּ שֵׁם שָׁמַיִם בְּרַבִּים, עַל-יְדֵי
שְׁתֹזְכוּ לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה. וְאַף שְׂאֲנֵי יוֹדֵעַ,
שְׁעוּבְרִים עֲלֵיכֶם עֲכָשׁוּ צְרוֹת וְיִסּוּרִים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד
מִכֶּם סוּבַל מְרִירוֹת דְּמְרִירוֹת עַד אֵין סוּף: זֶה רִוָק וְזוֹ
רִוָקָה, אֱלוֹ הַתְּחַתָּנוּ וְהַתְּגַרְשׁוּ, בַּר מִיָּנָן, אֱלוֹ אֵין לָהֶם
יְלָדִים, אֱלוֹ אֵין לָהֶם נַחַת מִיְלָדִים, אֱלוֹ אֵין לָהֶם
פְּרִנְסָה, אֱלוֹ חוֹלִים, וְאֱלוֹ שְׁכָלוּ יְלָדִים, וְכֵן כָּל מִינֵי
צְרוֹת וְיִסּוּרִים, שְׁעוּבְרִים עֲכָשׁוּ עַל עִם יִשְׂרָאֵל, עִם כָּל
זֹאת, אֵל תְּתִיאֲשׁוּ, וְשֵׁלָא יְהִיּוּ לָכֶם קְשִׁיּוֹת וְסִפְקוֹת עַל
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֶלָּא תְּבָאוּ אֵלָיו יְתַבְּרֵךְ, וְתַתְּחִילוּ
הַרְגַע לְדַבֵּר אֵלָיו יְתַבְּרֵךְ בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלָכֶם, כִּי אֵין מִי
שְׁיִשְׁמַע אֶתְכֶם — רַק הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְגַלְהָ לָנוּ
רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ק'), שְׁגִדוּלֵי מִבְּחָרֵי
הַצְּדִיקִים לֹא זָכוּ לְהַגִּיעַ לְמַדְרַגְתָּם, אֶלָּא עַל-יְדֵי שְׁדַבְּרוּ
אֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלָהֶם. לְזֹאת, בְּנֵי
וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם אַתֶּם רוֹצִים לְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ יְתַבְּרֵךְ בְּרַבִּים,
צְרוֹתֵיכֶם, אִם אַתֶּם רוֹצִים לְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ יְתַבְּרֵךְ בְּרַבִּים,
תַּתְּחִילוּ מֵעֲכָשׁוּ לְדַבֵּר אֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּשִׁפְתַי
הָאֵם שְׁלָכֶם, תְּכַנְסוּ לְאִיזָה חֶדֶר שְׂאֵין שֵׁם בְּנֵי-אָדָם, אוֹ
שְׁתִּלְכוּ לְקַבְרֵי הַצְּדִיקִים, תְּשַׁפְּכוּ נִפְשְׁכֶם שָׁם, אוֹ
שְׁתִּלְכוּ לְשָׂדֶה אוֹ לְאִיזָה יַעַר, שְׂאֵין שֵׁם בְּנֵי-אָדָם, וְשָׁם

תשפכו שיח ותפלה אל הקדוש-ברוך-הוא, אשר כל דבור ודבור שמדברים אליו יתברך עושה רשם בשמים. ואם הייתם יודעים איזה "קדוש השם" זה גורם בכל העולמות כלם, אילו מלאכי מעלה עומדים שם ומקנאים בשעה שאתם מדברים אל הבורא יתברך שמו, אז הייתם מתמידים בזה. אלא אדם אינו יודע מעלת התפלה, לכן מתרשל ממנה; כי אם היה יודע מה זו תפלה לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלו, אזי היה שמח בשמחה אין סופית, כי אין עוד שמחה כשמחה זו, שבשר ודם, גוש עפר, חמר גם ועב, יזכה לדבר לפני מלך המלכים הקדוש-ברוך-הוא. אבל בכל דור ודור יש ליצנים, שליחי הסמ"ך-מ"ם, שמתלוצצים גם מהדבורים האלה, והם מחלישים את נשמות ישראל, שלא ידברו אל הקדוש-ברוך-הוא. לזאת, בני ובנותי היקרים! הגיע הזמן, שתישבו את עצמכם בשוב הדעת אמתי — מה פעלתם עד עתה עם העצבות והמרירות והדפאון? פלום! הסתבכתם יותר ביסורים, הסתבכתם יותר במרירות ובמכאובים, ונכנסה בכם כפירות ואפיקורסות, בר מינן, ונמשכתם אחר הרהורים והסתכליות רעות, נאוף, שקיץ, זהום ותעוב, שמפרסמים הערב-רב. יותר טוב לכם עכשו לברח אל הקדוש-ברוך-הוא ולדבר אליו. ואומרים חכמינו הקדושים (מדרש שוחר טוב תהלים ק): בשעה שאתה

קדוש השם

קכא

עומד ומתפלל, יהא לבך שמח, שנאמר: "עבדו את הוי"ה בשמחה"; ואין עוד שמחה כשמחה הזו, שיהודי מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אדם נמצא בזה העולם בתכלית החשך, בתכלית השקר, ועם כל זאת מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, איזה "קדוש השם" זה! איזה נחת-רוח גורם להקדוש-ברוך-הוא! ואיזו קנאה מלאכי מעלה מקנאים בו! לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו להתקרב אל הצדיק האמת שהוא בחינת משה, כמאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ב'), שהצדיק נקרא משה, כמו שחכמינו קוראים זה לזה 'משה שפיר קאמרת' (שבת קא:). והצדיק בונה משכן לנשמות ישראל מכל דבורי התפלה שמתפללים (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ב'); לכן צריכים לקשר את התפלה לצדיק שבדור, והצדיק מעלה את התפלה להקדוש-ברוך-הוא, וממתיק את הדינים. כמאמר ז"ל (תנחומא תשא כד): אמר משה, אם שרפה חיבים, זכור לאברהם, שנתן נפשו להשרף על קדוש השם, אם שחיטה חיבים, זכור ליצחק, שפשט צוארו להשחט על קדוש שמו. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו להתקרב אל הצדיק האמת, שהוא בחינת משה רבנו, שמגלה ומפרסם לכלם את אמתת מציאותו יתברך, והוא ממתיק את הדינים מנשמות ישראל, והוא לוחם עם הסמ"ך-מ"ם בעצמו, ואינו מפחד ממנו, ומגלה לכלם את אמתת מציאותו,

ומקרב את כלל נשמות ישראל אל הקדוש-ברוך-הוא, וממתיק מהם את הדינים. ובזכות זה שתמסרו נפשכם בשביל הקדוש-ברוך-הוא, ותקימו את מצוותיו יתברך בגאון, ולא תתבישו עם שום מצוה, אדרבה! עקר גאותכם, שאתם יהודים, ומקרבים אל הצדיק האמת, אזי תזכו שהקדוש-ברוך-הוא ימשיך עליכם שפע ברכה והצלחה, וימשיך עליכם אור אין סוף בעולם הזה. וכל אלו שצריכים רפואה שלמה, הקדוש-ברוך-הוא ימשיך להם רפואה שלמה, כל אלו שצריכים זיווג, הקדוש-ברוך-הוא ימשיך זיווג מן השמים, כל אלו שצריכים ילדים, הקדוש-ברוך-הוא ישפיע עליהם ילדים, וכל אלו שצריכים פרנסה, הקדוש-ברוך-הוא ימשיך להם פרנסה, והכל בזכות המסירות נפש שיש ליהודים אל הקדוש-ברוך-הוא; כי בזכות "קדוש השם" שיש ליהודי אחד למען שמו יתברך, בזה ממשיך חסד ורחמים לכלל ישראל. הקדוש-ברוך-הוא הוא יעזר שנזכה לקיים את זאת, ולחזות את פני השכינה, ונחזור אליו יתברך בלב אמת, לב ישר, עדי נזכה להכליל בו יתברך לנצח-נצחים.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!